

РЕШЕНИЕ

№ 35452

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6094** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр с чл.30а от ЗООРПСМ.

Образувано е по жалба на Г. Х. К. от [населено място] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 24-VI-95-0157/01.06.2024 година на НАЧАЛНИК ПЪРВО РУ ПРИ СДВР- КОМИСАР, с която на Г. Х. К. от [населено място] е наложена ПАМ-“Забрана за посещаване на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година. Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди се, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушения на материалния закон, като не е ясно въз основа на какви доказателства е прието, че оспорващият е извършил футболно хулиганство, като заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият Г. Х. К. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител е постъпила писмена защита.

Ответникът по оспорването-Началник 01 РУ при СДВР, редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 01.06.2024 година до Началник сектор ММ- СДВР е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 31.05.2025 година на Национален стадион „В. Л.“ в [населено място] е проведена футболна среща между отборите на ПФХ“ Ц.- С.“ и „Ц.“ 1948“ [населено място] с начален час 20,00 часа като преди, по време и след края на същата са възникнали нарушения на обществения ред съгласно разпоредбите на Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия и във връзка с извършените правонарушения на място с Протокол за доброволно предаване от НС“ В. Л.“ са взети видеозаписите от заснетите противообществени прояви и е предложено да бъде извършена проверка с цел установяване самоличността на лица, имащи отношение към възникналите инциденти и спрямо същите да бъде взето отношение по ЗООРПСМ.

На 01.06.2024 година до Началник сектор“ Масови мероприятия“ СДВР е депозирана Докладна записка с която е предложено да бъде извършена проверка с цел установяване самоличността на нарушителя и спрямо същия да бъде взето отношение по ЗООРПСМ, като в същата подробно е посочено кое е лицето по описание и външни белези.

На 01.06.2024 година е изготвена Справка относно извършена проверка за лице в Единния автоматизиран регистър АИС“ Спортни хулигани“, в която е посочено, че по повод Преписка, рег. № 513р-55797/2024 година по описа на СДВР от извършена справка в Единния Автоматизиран регистър „ Спортни хулигани“ за Г. Х. К. е установено, че за него няма данни да е установяван като извършител на противообществена проява по ЗООРПСМ.

На 01.06.2025 година до Главен дежурен в Отдел., ОДЧ“ при СДРВР е депозирана Докладна записка, в която са описани действията по установяване на извършителите, нахлули на терена на 31.05.2024 година и извършили противообществени прояви при провеждането на футболната среща и е предложено материалите по преписката и събраните доказателства да бъдат изпратени на Началник 01 РУ при СДВР за налагане на мерки по ЗООРПСМ спрямо лицето Г. Х. К..

На 01.06.2024 година срещу оспорващия е съставен АУАН за извършено от него нарушение на чл.21,т.4 от ЗООРПСМ- нахлуване на спортния терен, предявен за подпис и подписана от оспорващия на дата 05.06.2025 година с възражение, че посочените факти ще обжалва.

На 01.06.2025 година е издадено Наказателно постановление №6-95, с което на оспорващия е наложено административно наказание- Глоба в размер на 1000 лева за извършено от него нарушение на чл.21,т.4 от ЗООРПСМ.

Наказателното постановление е връчено на оспорващия на дата 05.06.2025 година.

На 01.06.2025 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед, с която наложил на оспорващия ПАМ по реда на чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ- Забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

От показанията на свидетеля В. Б. се установява, че същият е присъствал на футболната среща на дата 31.05.2024 година,настъпило е напрежение между феновете , като оспорващият се е опитал да ги спре, но те са го избутали на терена, познава го като добър човек и не е имал противообществени прояви.

В показанията си свидетелят Д. М. твърди, че е бил заедно с оспорващия на футболната среща, като оспорващият се е опитвал да спре тълпата, но не се е получило и го познава като не е имал агресивно поведение на футболни срещи.

От показанията на свидетеля Бозов- служител на СДВР и разпознал оспорващия се установява

как е установена самоличността на оспорващия и какви са предприетите действия от страна на органите на реда.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.30а,ал.3 от ЗООРПСМ от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ №24 -VI-53-0157/01.06.2024 година на НАЧАЛНИК ПЪРВО РУ ПРИ СДВР- КОМИСАР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник 01 РУ при СДВР, на когото изрично нормата на чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ е предоставила правото в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице: да издаде наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Правомощието на Началника на съответното РУ по местоизвършване на нарушението е законово въздигнато. От доказателствата по делото също е установено, че заповедта е издадена от лицето И. Б. З.- Началник 01 РУ при СДВР и то по силата на закона и същият към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността Началник 01 РУ при СДВР.

Наред с това, местоизвършване на нарушението – Национален стадион „ В. Л.“ попада в обслужваната от 01 РУ СДВР територия, обхващаща три административни столични района:С., С. и И.. Населението на територията на 01 РУ СДВР е около 166 000 души. На територията на 01 РУ СДВР се намират сградите на редица министерства, посолства и агенции. Наличието на основни за столицата спортни съоръжения, обуславя необходимостта от пряко участие в охраната на спортни и културни мероприятия. Национален стадион „ В. Л.“ се намира в С.,бул. „Е. и Х. Г.“ 38 и безспорно попада в район „С.“ на Столична община, а от там и в територията, обслужвана от 01 РУ при СДВР.

В Чл. 9 от Правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че в областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им. Областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).Районите на действие на областните дирекции на МВР се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. По силата на чл. 26 от Правилника, Районното управление в областната дирекция на МВР се ръководи от началник, който е пряко подчинен на директора на областната дирекция. Началниците по ал. 1 и 2 осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на подчинените им звена; организират изпълнението на задачите, поставени от горестоящите им органи, отговарят за дейността на ръководените от тях звена пред директора на областната дирекция и пред неговите заместници – съобразно възложените им функции, съответно пред началника на районното

управление, осъществяват взаимодействие на съответната територия с други структури на МВР, с други органи на държавна власт и на местно самоуправление съобразно функционалната си компетентност, отговарят за стопанисването на предоставените на управленията и участъците имоти и вещи – държавна собственост, налагат административни наказания и прилагат принудителни административни мерки в предвидените от закон случаи. В изпълнение на функциите си по ал. 3 началниците по ал. 1 и 2 издават заповеди.

В чл. 2 от ЗМВР е доуточнено, че дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, а в чл. 6.от ЗМВР е визирано, че Министерството на вътрешните работи извършва следните основни дейности-оперативно-издирвателна, охранителна,. разследване на престъпления,осигуряване на пожарна безопасност и защита при пожари, бедствия и извънредни ситуации, осигуряване на достъп на гражданите до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 (ЕЕН 112), информационна,контролна, превантивна,. административнонаказателна и предоставяне на административни услуги. По силата на чл.14 от ЗМВР,охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България, като дейността по ал. 1 се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им чрез патрулно-постова дейност, териториално обслужване на населението, наблюдение на държавната граница, специфична охранителна дейност за участие в мерките за постигане на летищна сигурност в обществените зони и периметъра на летищата и прилагане на компенсиращи мерки,. охрана на обекти по чл. 92, ал. 1 и 2, обекти на МВР и дипломатически представителства,осигуряване на обществения ред при провеждане на мероприятия, конвоиране и съпровождане на лица в страната и в чужбина,освобождаване на заложенници, задържане и обезвреждане на извършители на престъпления, откриване, идентифициране и неутрализиране на взривни устройства и взривни вещества,извършване на физикохимическо изследване и експертна оценка на взривни устройства и техните елементи, взривни вещества, документи и непознати вещества. В чл.31 от ЗМВР е доуточнено ,че административнонаказателна дейност се осъществява от органите на МВР в предвидените от закон случаи чрез установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания, прилагане на принудителни административни мерки.

Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно- наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма,тя е правова принуда/нормативно установена е/,вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове,които имат персонално определени адресати.ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма,а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция,административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение,а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно, а не административно- наказателно. Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се

обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление.

Това е така, защото в най-общ смисъл компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл. 146, т. 1 АПК. В конкретния случай, заповедта е издадена от органа, който притежава правомощия да издава Заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗООРПСМ и то по силата на закона.

Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа предвидените в чл. 59 АПК задължителни реквизити, мотивирана е с означение на фактическите и правните основания. Вярно е, че според чл. 25 от ЗООРПСМ. (Изм. - ДВ, бр. 65 от 2018 г.) за извършени противообществени прояви по чл. 21, т. 1 - 10 се налага глоба от 1000 до 2000 лева и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години и забраната е наложена в минималния срок на предвидената граница на закона, като в Заповедта ясно е посочено в какво се изразява противообществената проява на оспорващия, явяваща се спортно хулиганство- нахулване на терена. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво

унищожаемост.Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения.Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при спазване на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществени реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема,че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган ясно е посочил в заповедта в какво се изразява спортното хулиганство- носене на маска.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуално правните разпоредби и материално- правните на ЗООРПСМ.

Разпоредбата на чл. 25,ал.1. от ЗООРПСМ,сочи че за извършени противообществени прояви по 21, т. 1 - 10 се налага глоба от 1000 до 2000 лева и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години. По аргумент от нормата на чл. 21,ал.1 от ЗООРПСМ,Противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на [Наказателния кодекс](#) и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се в носене на знамена, плакати и транспаранти, на които са изобразени текстове, изображения, абревиатури и символи, подтикващи към омраза и насилие, съдържащи обидни квалификации или олицетворяващи идеологии, обявени за противозаконни, отказ за изпълнение на разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи,преодоляването на преградни приспособления, конструкции и съоръжения, намиращи се в спортния обект или спортната зона, **нахлуване на спортния терен**, паленето и поддържането на огън, хвърлянето на предмети,носенето на маски и действия за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднява разпознаването, отправянето на ругатни, други неприлични изрази, жестове и поведение, които са особено вулгарни, както и изрази и скандирания, насаждащи омраза на расова, етническа или религиозна основа, носенето на оръжие и предмети, които могат да се използват като оръжие; боеприпаси; спрейове със защитен газ, с разяждащи или с оцветяващи вещества; сигнални ракети, взривни устройства, пиротехнически изделия и други общоопасни средства, отделни техни съставки; наркотични и други упойващи вещества, както и други вещества и предмети, които могат да бъдат опасни за живота и здравето на околните, предизвикване или участие в сбивания;

В чл. 30.,ал.1 от ЗООРПСМ е визирано, че в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице,а от доказателствата по делото е видно, че срещу оспорвания е издаден АУАН за извършеното нарушение на чл. 21,т.4 от ЗООРПСМ на дата 01.06.2024 година.

Предпоставка за налагането на този вид ПАМ е наличието на административно нарушение,изразяващо се в хулиганство и за да е налице нарушение на посочената разпоредба, следва да са налице няколко предпоставки, а именно: да е извършена конкретна проява, в случая изразяваща се в спортно хулиганство/ навлизане на терена от страна на

оспорващия, заедно с други лица/, същото да е извършено в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект и да е извършено във връзка със спортното мероприятие. В конкретния случай, съдът намира, че е доказано по безспорен начин нахлуването на терен от страна на оспорващия/ което безспорно сочи, че оспорващият е извършил спортно хулиганство. Показанията на двамата свидетели М. и Б. в посока, че оспорващият се е опитал да спре тълпата да не нахлуе на терена, не се подкрепят от събраните доказателства, като съдът не кредитира тези показания-същите са само и единствено с цел защитната теза, влизат в противоречие с целия събран доказателствен материал и възниква въпросът защо оспорващият е нахлул на терена, след като се е опитвал да спре тълпата и е останал там- очевидно е, че същият не е целял да спре тълпата, а е нахлул на терена и се разхождал по него при провеждане на футболната среща. Твърдението на оспорващия, че не е доказано негово участие и не е ясно как същият е разпознат е плод на защитната му теза, защото от всички доказателства по делото е установено, че именно той е едно от лицата, което е нахлуло на терена, а наред с това разпознаването се установява и от показанията на свидетеля Бозов служител на СДВР, който е извършил разпознаването му. Наред с това, по силата на чл. 29 от ЗООРПСМ-за установяване извършването на противообществени прояви по този закон или на престъпления от общ характер може да се използват и видеозаписи и/или фотоснимки, направени при провеждането на спортното мероприятие ,като видеозаписите и/или фотоснимките по ал. 1 се приобщават чрез съставяне на протокол, подписан от органите по чл. 26, ал. 1 и от специалист-технически помощник/ и такъв е съставен и приложен по делото.

Заповедта за налагане на ПАМ е издадена на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1 [ЗООРПСМ](#), които разпоредби предвиждат, че една от двата вида принудителни административни мерки по този закон е забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина, като срокът за налагане на ПАМ-забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина е от една до две години. Законът задължава административния орган, който установи извършено нарушение на [ЗООРПСМ](#) по съответния ред и след издаване на АУАН, да състави освен НП да издаде и Заповед за налагане на ПАМ, като не е предоставена оперативната самостоятелност на органа да преценява дали да приложи ПАМ или не и затова заедно с издаденото НП е издадена и Заповед за налагане на ПАМ.

След като е налице доказано извършено нарушение на нормата на чл.21, т.4 от ЗООРПСМ/нахлуване на спортния терен,/ подкрепящо се от събраните по делото доказателства, то законосъобразно ответникът по оспорването е издал оспорената заповед, с която наложил ПАМ- Забрана за посещение на спортни мероприятия за срок от една година на оспорващия както в страната, така и в чужбина.

Неоснователен е доводът на оспорващия на неговия процесуален представител, че заповедта на съответства на целта на закона и след като е налице маловажен случай не е следвало да се издава заповед, а да се наложи наказание по ЗАНН, защото административно-наказателната и административната отговорност са две самостоятелни и независими отговорности, подчиняват се на различен правен ред и между тях няма тъждество, реализират се по различен ред и от различни органи .

Оспорената Заповед отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на разноски е основателна, но разноски се присъждат не на основание чл.63д от ЗАНН, защото производството не е по реда на ЗАНН, а по реда на АПК и приложимата норма е чл.143 и сл. АПК. По аргумент от чл.143, ал.3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

По силата на чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по

административни дела възнаграждението/ в сила от 01.10.2025 година по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведени три съдебни заседания, на които са взели участие процесуални представители на ответника по оспорването и възнаграждението следва да е в размер на 200 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Г. Х. К. от [населено място] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 24-VI-95-0157/01.06.2024 година на НАЧАЛНИК ПЪРВО РУ ПРИ СДВР- КОМИСАР, с която на Г. Х. К. от [населено място] е наложена ПАМ-“ Забрана за посещаване на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година.

ОСЪЖДА Г. Х. К. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК 01 РУ ПРИ СДВР СУМАТА ОТ 200 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото съгласно разпоредбата на чл.211 АПК.

СЪДИЯ: